

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4CoPr/5/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1317219270
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová, st.
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1317219270.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej st. a členov senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobcu: Carlton Property, s.r.o., so sídlom Hviezdoslavovo nám. 3, Bratislava, ICO: 36 860 492, v konaní zast. Advokátskou kanceláriou RELEVANS s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, Bratislava, proti žalovanému: P. Y., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom C. XX, J., v konaní zast. Mgr. Alicou Mendlovou, advokátkou, Riečna 2, Bratislava, o určenie neexistencie práv žalovaného ako zamestnanca podľa pracovnej zmluvy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 4. júna 2019 č.k. 24Cpr 30/2017-330, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdzuje.

Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v plnom rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie návrh na prerušenie konania zamietol, žalobu žalobcu zamietol a žalovanému voči žalobcovi priznal nárok na plnú náhradu trov konania.

2. Vychádzal zo skutkového vymedzenia žaloby žalobcom, domáhajúcim sa určenia, že tu nie sú práva žalovaného ako zamestnanca voči žalobcovi ako zamestnávateľovi na to, aby žalobca odviezol za žalovaného poisťné do Sociálnej poisťovne a Zdravotnej poisťovne, ktoré by žalobca ako zamestnávateľ bol povinný za žalovaného ako zamestnanca odvieť, ak by od 25.9.2017 do 25.9.2018 existoval pracovný pomer žalovaného so žalobcom na základe pracovnej zmluvy uzatvorenej dňa 25.9.2017 a určenia, že tu nie sú akékoľvek iné práva žalovaného ako zamestnanca voči žalobcovi ako zamestnávateľovi, ktoré by žalovaný voči žalobcovi mal, tým, že dňa 27.11.2017 bol žalobcovi doručený dokument vyhotovený žalovaným, označený ako výzva na úhradu 2.500 Eur, titulom mzdy a alikvotnej časti mzdy za mesiac september 2017, v ktorej výzve žalovaný uviedol, že medzi ním ako zamestnancom a žalobcom ako zamestnávateľom bola dňa 25.9.2017 uzavretá pracovná zmluva a že žiada o úhradu mzdy za mesiac september 2017 a október 2017. Prílohou výzvy na úhradu nebola pracovná zmluva. Na túto výzvu žalovanému odpovedal listom zo dňa 7.12.2017 a následne dňa 13.12.2017 bola žalobcovi doručená zo strany právnej zástupkyne žalovaného predžalobná výzva zo dňa 6.12.2017, v ktorej bol žalobca opätovne vyzvaný na úhradu mzdy za mesiace september 2017 a október 2017, ako aj za mesiac november 2017, to všetko do 15.12.2017. Zároveň právna zástupkyňa v predžalobnej výzve uviedla, že ak nedôjde k úhrade uplatňovaných nárokov, bude zo strany žalovaného podaná civilná žaloba o zaplatenie mzdy a trestné oznámenie pre podozrenie z trestného činu nevyplatenia mzdy a odstúpného. Žalobca pred doručením výzvy na úhradu nemal vedomosť o uzavretí pracovnej zmluvy. Kópiu pracovnej zmluvy žalobca získal až dňa 20.12.2017 tak, že si ju dal vyhotoviť jeho právny zástupca pri nahliadnutí do spisu v správnom konaní vedenom Sociálnou poisťovňou pod č. 73681-2/2017-

BAM. Z pracovnej zmluvy je zrejmé, že v mene žalobcu ju podpísali C., R. C. a W.. X. T.. Tieto osoby v čase podpisu pracovnej zmluvy neboli oprávnené konať v mene žalobcu a hoci odo dňa 14.7.2017 nie sú konateľmi žalobcu, aj po tomto dátume neoprávnené vystupujú v mene žalobcu ako jeho konatelia a za žalobcu vstupujú do právnych vzťahov s tretími osobami. Týmito tretími osobami sú najmä - v pozícii domnelých zamestnancov - osoby spriaznené s pánom C. a pani T., prostredníctvom ktorých sa ako domnelí konatelia snažia o destabilizovanie žalobcu a o jeho obsadenie osobami, ktoré sú vo vzťahu k nim lojálne. Podľa názoru žalobcu takouto spriaznenou treťou osobou vo vzťahu k pánovi C. a pani T. je aj žalovaný. Pravými konateľmi žalobcu, navyše aj zapísanými do príslušného obchodného registra, sú však nepretržite od 14.7.2017 až do dnešného dňa iba W., C. N. a O. Y.. Ako dôvody, pre ktoré tu nie sú práva žalovaného voči žalobcovi podľa pracovnej zmluvy uviedol, že pracovnú zmluvu podpísali neoprávnené osoby, pán C. a pani T.Á., ktorí neboli v rozhodnom čase konateľmi žalobcu, rozhodnutie o ich ustanovení do funkcie konateľov žalobcu zo dňa 24.7.2017 je neplatné, neodkladné opatrenie Okresného súdu Bratislava V zo dňa 5.9.2017 neopravňovalo pána C. a ani pani T. konať v mene žalobcu, či už dovnútra spoločnosti, alebo navonok voči tretím osobám, nepriznalo im teda konateľské oprávnenie, pracovná zmluva nie je vážnym právnym úkonom, keďže absentuje prejav vôle žalobcu, nakoľko pracovnú zmluvu za neho uzavreli neoprávnené osoby, nebola teda daná žiadna vôľa žalobcu uzavrieť pracovnú zmluvu.

3. Naliehavý právny záujem v zmysle § 137 písm. c/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) odôvodnil žalobca tým, že žalovaný sa neoprávnené prezentuje ako zamestnanec a v tejto súvislosti hrozí žalobcovi iniciovaním nedôvodných konaní - civilného konania o náhradu mzdy a trestného konania, ak k úhrade mzdy nedôjde. Za daného stavu je pravdepodobné, že obdobné výzvy budú zasielané aj v súvislosti so mzdou za obdobie po novembri 2017 a tiež sa javí, že žalovaný bude aj v budúcnosti hroziť žalobcovi neodôvodnenými civilnými, a predovšetkým trestnými konaniami v prípade, ak žalobca neuspokojí domnelé nároky žalovaného. Žalovaný sa tiež neoprávnené prezentuje ako zamestnanec žalobcu aj voči tretím subjektom - Všeobecnej zdravotnej poisťovni a Sociálnej poisťovni, čo má za následok zo strany týchto tretích subjektov iniciovanie nedôvodných administratívnych konaní smerujúcich voči žalobcovi. Neoprávnenou prezentáciou sa žalovaného ako zamestnanca môže žalobcovi hroziť vznik škôd. Na základe uvedených skutočností nie je možné podľa žalobcu vylúčiť, že žalovaný sa môže ako domnelý zamestnanec prezentovať aj v obchodnoprávných vzťahoch voči obchodným partnerom žalobcu. Ak by k tomu došlo, mohlo by to mať v zmysle § 16 Obchodného zákonníka za následok, že žalobca bude takýmto konaním žalovaného zaviazaný, a to môže viesť k vzniku škôd. Určovaciou žalobu považoval za jediný efektívny prostriedok právnej ochrany žalobcu, nakoľko je možné dôvodne predpokladať, že bez navrhovaného určenia sa žalovaný bude naďalej prezentovať voči žalobcovi ako zamestnanec a uplatňovať si nároky vyplývajúce z pracovného pomeru a hroziť žalobcovi iniciovaním nedôvodných civilných a trestných konaní, že žalovaný sa bude naďalej prezentovať ako zamestnanec žalobcu aj voči tretím subjektom a iniciovať pred nimi nedôvodné administratívne konania namierené voči žalobcovi a že žalovaný môže neoprávnené vystupovať ako zamestnanec v obchodnoprávných vzťahoch.

4. Žalobca v žalobe označil a predložil listinné dôkazy: výzvu na úhradu, odpoveď žalobcu, predžalobnú výzvu s plnomocenstvom, vyjadrenie k predžalobným výzvam, pracovnú zmluvu, zápisnicu zo zasadnutia mimoriadneho valného zhromaždenia, zápisnicu o pojednávaní, žalobu o určenie neplatnosti rozhodnutí mimoriadneho valného zhromaždenia a jej doplnenie, žiadosť Všeobecnej zdravotnej poisťovne, žiadosť Sociálnej poisťovne o vyjadrenie vo veci doriešenia účasti na sociálnom poistení, ako aj uznesenie Okresného súdu Bratislava V zo dňa 23.8.2017 sp.zn. 23Cb/136/2017.

5. Žalovaný sa vo vyjadrení k žalobe zo dňa 15.5.2018 nestotožnil s tvrdeniami žalobcu, považoval ich za účelové, v snahe vyhnúť sa vyplateniu mzdy, ktorého nároku sa domáha v inom konaní na Okresnom súde Bratislava III. Uviedol, že so žalobcom uzatvoril pracovnú zmluvu zo dňa 25.9.2017, podľa ktorej sa stal zamestnancom na pozícii riaditeľa garáží. Pracovný pomer trvá od 25.9.2017 a za dohodnutú prácu mu prináležala mzda vo výške 2.500 Eur mesačne. Žalobca mu nevyplatil mzdu ani po predžalobnej výzve, pričom ho upozornil na dôsledky nevyplatenia mzdy a riešenie veci súdnou cestou. Zistil, že žalobca si nespĺnil ani registračnú povinnosť zamestnávateľa prihlásiť ho ako zamestnanca do registra poisťencov Všeobecnej zdravotnej poisťovne a Sociálnej poisťovne. Podaniami zo dňa 21.11.2017 sa v uvedenej veci preto obrátil na obe poisťovne a žiadal nápravu. Ako dôkazy predložil predžalobnú výzvu, výzvu na úhradu mzdy, oznámenia o nesplnení povinnosti zamestnávateľa prihlásiť zamestnanca do

registra, odpoveď na výzvu na úhradu mzdy, pracovnú zmluvu. Predložil tiež uznesenie Okresného súdu Bratislava V zo dňa 23.8.2017 sp.zn. 23Cb/136/2017 a opravné uznesenie zo dňa 5.9.2017.

6. Na základe nepopretých tvrdení strán a predložených listinných dôkazov súd prvej inštancie zistil, že písomnú pracovnú zmluvu medzi žalobcom a žalovaným zo dňa 25.9.2017 podpísali za žalobcu C.. R. C. a W.. X. T., pričom zmluva sa uzavrela na dobu 12 mesiacov od nástupu do práce, t.j. do 25.9.2018. Dňa 23.11.2017 žalovaný doručil Všeobecnej zdravotnej poisťovni a Sociálnej poisťovni oznámenie, že uzavrel pracovnú zmluvu, ale zamestnávateľ si nesplnil svoju zákonnú registračnú povinnosť prihlásiť ho ako zamestnanca, žiadal preto poisťovne o prešetrenie a o prijatie opatrení, na základe ktorých dôjde k náprave a príslušnej registrácii. Dňa 27.11.2017 žalovaný vyzval žalobcu na zaplatenie mzdy za mesiace september a október, ktorých splatnosť už nastala. Dňa 1.12.2017 Všeobecná zdravotná poisťovňa požiadala žalobcu v lehote piatich dní o stanovisko k pracovnému pomeru žalobcu a ďalších štyroch zamestnancov a uviedla, že ak boli zamestnancami, je potrebné splniť si voči poisťovni oznamovaciu povinnosť a následne aj vykazovaciu povinnosť v zmysle zákona o zdravotnom poistení. Dňa 7.12.2017 požiadala Sociálna poisťovňa právneho zástupcu žalobcu o vyjadrenie, či žalobca zamestnáva žalovaného a ďalšie štyri osoby ako svojich zamestnancov. Listom zo dňa 7.12.2017 žalobca oznámil žalovanému, že jeho pracovná zmluva nie je platná, lebo pán C. a pani T. neboli konateľmi žalobcu, preto nemohol vzniknúť, a ani nevznikol, pracovný pomer, z ktorého by žalovanému vyplývalo právo na mzdu. Rozhodnutím zo dňa 10.1.2018 Sociálna poisťovňa prerušila konanie vo veci vzniku sociálneho poistenia žalovaného, a to až do presného a úplného zistenia skutkového stavu. Rozhodnutie poisťovňa odôvodnila tým, že v rámci konania boli zistené skutočnosti, ktoré je potrebné pred vydaním rozhodnutia vo veci vzniku sociálneho poistenia objasniť a ktoré môžu mať vplyv na posúdenie oprávnenosti žiadosti zamestnanca.

7. Z podaní strán a z predložených rozhodnutí súdov ďalej súdu prvej inštancie vyplynulo, že sa stále vedú viaceré súdne konania, ktoré súvisia s predmetným sporom. Predovšetkým konanie na Okresnom súde Bratislava I sp.zn. 28Cb/150/2017 v spore žalobcov ADS PROPERTY, s.r.o., W.. C. N. a O. Y., proti žalovanému Carlton Property, s.r.o. o neplatnosť rozhodnutí jediného spoločníka zo dňa 21.6.2017 a zo dňa 23.3.2017, ako aj konanie na Okresnom súde Bratislava I sp.zn. 32Cb 133/2017 v spore žalobcov W.. C. N. a O. Y. proti žalovanému Carlton Property, s.r.o. o neplatnosť rozhodnutí mimoriadneho valného zhromaždenia zo dňa 24.7.2017, ktorými boli odvolaní a menovaní konatelia spoločnosti. Právoplatne už bolo skončené konanie na Okresnom súde Bratislava I sp.zn. 33Exre/450/2017 o zosúladenie zápisov o zapísanej osobe Carlton Property, s.r.o. v obchodnom registri.

8. Súd prvej inštancie skúmal predovšetkým otázku naliehavosti právneho záujmu vychádzajúcej z ustanovení § 137, § 217 ods. 1 prvá veta CSP.

Konštatoval, že z ustálenej judikatúry k problematike naliehaného právneho záujmu (predtým § 80 písm. c/ OSP, teraz § 137 písm. c/ CSP) vyplýva, že za dovolenú možno podľa práva považovať len takú určovaciu žalobu, ktorá slúži potrebám praktického života a nevedie k zbytočným sporom. O naliehavý právny záujem zásadne ide vtedy, ak bez súdom vysloveného určenia je ohrozené právo žalobcu alebo ak by sa jeho právne postavenie stalo neistým. Môže sa uplatniť aj v prípadoch, ak určovacia žaloba účinnejšie než iné prostriedky, zodpovedá obsahu a povahe príslušného právneho vzťahu a jej prostredníctvom možno dosiahnuť určitý právny rámec, ktorý je zárukou odvrátenia budúcich sporov medzi účastníkmi. Ak splnenie týchto funkcií nie je možné očakávať, nie je daný naliehavý právny záujem na určení. Určovacia žaloba nie je spravidla opodstatnená ani vtedy, ak vyriešenie určitej otázky neznamena úplné vyriešenie obsahu spornosti daného právneho vzťahu a tiež vtedy, ak je možnosť domáhať sa priamo splnenia povinnosti.

9. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v danom prípade nebol daný/preukázaný naliehavý právny záujem na navrhovanom určení, ktorý by zodpovedal aspoň jednej uvedenej požiadavke. Možnosť domáhať sa navrhovaného určenia nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu, preto žalobca musel preukázať, že má na ňom naliehavý právny záujem. Skonštatoval, že medzi stranami existuje spor, či došlo k platnému vzniku pracovného pomeru na základe pracovnej zmluvy zo dňa 25.9.2017. Na túto otázku dá obom stranám odpoveď rozhodnutie súdu v konaní vedenom pod sp.zn. 15Cpr/2/2018, v ktorom sa žalovaný domáha voči žalobcovi zaplatenia mzdy. Otázku platnosti vzniku pracovného pomeru si musí podľa súdu prvej inštancie vyriešiť súd v tomto konaní ako predbežnú otázku, nevyhnutnú pre rozhodnutie o splnení povinnosti. Žaloba o splnenie povinnosti má spravidla prednosť pred určovacou žalobou.

Uviedol tiež, že otázka, či pracovnú zmluvu so žalovaným uzavreli riadne a platne ustanovení konatelja žalobcu, sa rieši vo vyššie uvedených obchodných sporoch pred Okresným súdom Bratislava I. Bez jej zodpovedania zrejme nebude možné rozhodnúť ani spor o zaplatenie mzdy. Otázka prípadnej dobromyseľnosti žalovaného bude ďalšou dôležitou otázkou, ktorá bude relevantná v spore o zaplatenie mzdy. Keďže žalobca navrhoval predmetné konanie prerušiť až do právoplatného skončenia konaní sp.zn. 28Cb 150/2017 a sp.zn. 33Exre 450/2017, tiež podľa súdu prvej inštancie svedčí o tom, že právny záujem na navrhovanom určení nemôže byť naliehavý. Z tohto návrhu žalobcu mal tiež súd prvej inštancie za zreteľné, že jeho právna neistota sa nemôže vyriešiť skôr, než sa skončí konanie sp.zn. 28Cb 150/2017. Súdny určovacími žalobami riešia spory strán, ktoré sú aktuálne. Žiadne tvrdenie alebo dôkaz podľa neho nenasvedčovali tomu, že by žalovaný požadoval od žalobcu pracovný posudok alebo potvrdenie o zamestnaní. Z toho, čo strany na pojednávaní uviedli, navyše vyplýva, že žalovaný pre žalobcu vôbec ani nepracoval, lebo mu to nebolo umožnené. Ani strata akejkoľvek lehoty u žalobcu neprichádzala do úvahy, čo by inak mohlo odôvodňovať urgentné podanie žaloby, so súčasným podaním návrhu na prerušenie konania. Uviedol, že súdy neriešia ani hypotetické spory, tzn. také, ktoré by za určitých okolností mohli v budúcnosti vzniknúť alebo ak niektorú zo strán len jednoducho zaujíma, ako by spor súd vyriešil. Považoval za procesne neprípustné rozhodovať o tom, či má žalovaný právo, aby za neho žalobca odvádza poistné, alebo či má žalovaný aj iné práva zamestnanca, ak by medzi nimi vznikol pracovný pomer. Na takúto hypotetickú a všeobecnú otázku totiž nemožno dať inú odpoveď, než, že zamestnávateľ je povinný odvádzať poistné za svojich zamestnancov a že zamestnanec má voči zamestnávateľovi všetky práva, ktoré mu priznáva Zákonník práce. Takéto súdne rozhodnutie nemôže žiadny spor vyriešiť. Poukázal na ust. § 172 ods. 2, 3 a 5 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, podľa ktorého v konaní vo veciach sociálneho poistenia v rozsahu upravenom týmto zákonom rozhoduje o právach a povinnostiach účastníkov právnych vzťahov sociálneho poistenia Sociálna poisťovňa. Konanie vo veciach podľa odseku 1 je konanie v dávkových veciach sociálneho poistenia (dávkové konanie) a iné konanie (nedávkové konanie). Predmetom nedávkového konania je rozhodovanie o vzniku, prerušení a zániku sociálneho poistenia v sporných prípadoch, o poistnom v sporných prípadoch, príspevku na starobné dôchodkové sporenie v sporných prípadoch, o pokute, penále, povolení splátok dlžných súm poistného, príspevku na starobné dôchodkové sporenie, pokuty a penále. Z rozhodnutia Sociálnej poisťovne vyplýva, že konanie vo veci vzniku sociálneho poistenia žalovaného na základe pracovnej zmluvy zo dňa 25.9.2017 prerušila. Z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, aké skutočnosti bude poisťovňa zisťovať, aby mohla vo veci rozhodnúť. V každom prípade to ale nie je rozhodnutie súdu, ktoré navrhol vydať žalobca v tomto konaní. Z citovaných ustanovení vyplýva, že o prípadnom vzniku sociálneho poistenia a o poistnom v sporných prípadoch rozhoduje Sociálna poisťovňa, nie súd. Konštatoval tiež, že určovacími žalobami žalobca nemohol dosiahnuť ani tú istotu, že žalovaný už proti nemu nebude podávať žaloby o zaplatenie mzdy za ďalšie mesiace. Domáhať sa svojho práva zákonom stanoveným postupom na súde je právom každého, je garantované v článku 46 Ústavy Slovenskej republiky. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol.

10. O návrhu na prerušenie konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 162 ods. 1 a 3 CSP až v rozsudku, tzn. v rozhodnutí vo veci samej, keď dospel k záveru, že rozhodnutie súdu nezáviselo od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť, pretože nebol naliehavý právny záujem na určovacej žalobe.

11. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a priznal žalovanému nárok na plnú náhradu trov konania s tým, že o výške náhrady, ktorú je žalobca povinný zaplatiť žalovanému, rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

12. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie žalobca, ktorý žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a jeho žalobe vyhovieť dôvodiac tým, že rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v otázke naliehavého právneho záujmu a považoval ho za nesprávny, nedostatočne odôvodnený a nepresvedčivý, aj keď netvrdí, že by tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. K jeho presvedčeniu o danosti naliehavého právneho záujmu poukázal na rozsudok NS ČR sp.zn. 21Cdo 3772/2014, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 7CoPr 3/2017, z ktorých vyplýva, že aby zamestnávateľ nemusel „třpnut“, či si zamestnanec bude alebo nebude voči nemu uplatňovať svoje domnelé práva z domnelého pracovného pomeru, musí mať možnosť sa voči takýmto potencionálnym útokom brániť. Jediným prostriedkom domnelého zamestnávateľa je tak podľa žalobcu určovacia žaloba, na základe ktorej súd určí, že práva z domnelého pracovného pomeru tu nie sú, ktorý záver

považoval za logický a presvedčivý. Mal preto za to, že rovnako otázku naliehavého právneho záujmu mal posúdiť aj súd prvej inštancie v tomto spore. Judikatúra o tom, že žaloba na plnenie má prednosť pred žalobou o určenie, je podľa žalobcu v danom prípade nepoužiteľná a názor súdu prvej inštancie, že otázka (ne)platnosti pracovnej zmluvy sa môže prejudiciálne vyriešiť v konaní o zaplatenie domnejšej mzdy, pričom žaloba na plnenie má spravidla prednosť pred žalobou na určenie, podľa žalobcu neobstojí. Uviedol, že v tomto spore, v ktorom sa má záväzne posúdiť otázka (ne)platnosti pracovnej zmluvy, je jedinou možnosťou žalobcu ako preventívne zabrániť žalovanému, aby podával ďalšie žaloby o plnenie (napr. o zaplatenie domnejšej mzdy za zvyšné mesiace z domnelého pracovného pomeru) a aby inicioval voči nemu správne, či dokonca trestné konania, ktoré kroky možno zo strany žalovaného reálne očakávať. Konštatoval, že záver o prednosti žaloby na plnenie neplatí absolútne dokonca ani v situácii, ak má žalobca na výber, pričom poukázal na rozhodnutie publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 40/1996, uznesenie NS SR sp.zn. 6Cdo 392/2013, ktorý posudzoval prípad, kedy sa obchodný zástupca domáhal určenia, neplatnosti odstúpenia od zmluvy v obchodnom zastúpení, aby sa ujasnilo, či medzi ním a zastúpeným existuje zmluvný vzťah, aby vedel, či si môže voči zastúpenému uplatňovať rôzne nároky, ktoré mu z tohto vzťahu vyplývajú a NS SR uviedol, že aj keď mal obchodný zástupca k dispozícii žalobu o plnenie, mal naliehavý právny záujem aj na určovacej žalobe, keď z existujúceho zmluvného vzťahu mu totiž mohlo vzniknúť viacero nárokov, a tak sa meritórnym preskúmaním určovacej žaloby vytvorí pevný právny základ pre riešenie akýchkoľvek budúcich sporov o zaplatenie nárokov obchodného zástupcu zo zmluvy. V danom prípade podľa žalobcu platí, že meritórnym rozhodnutím o jeho žalobe sa vytvorí pevný základ medzi stranami sporu, čím sa predíde tomu, aby si žalovaný uplatňoval voči nemu ďalšie domnelé nároky z Pracovnej zmluvy. Žalobca bol toho názoru, že naliehavý právny záujem existuje aj napriek tomu, že požadované určenie závisí od výsledku iných konaní. Uviedol, že v tomto spore argumentuje tým, že pracovná zmluva je neplatná preto, lebo ju v mene spoločnosti uzavreli C. a T., ktorí v jej mene konať nemohli. Mal tiež za to, že naliehavý právny záujem je daný, aj keď ešte prebiehajú obchodné spory, v ktorých sa rieši len vzťah spoločnosti Carlton k C. a T. a iný okruh práv. Situácia, že aktuálne prebiehajú obchodné spory, ktorých výsledok ovplyvní výsledok tohto konania, by bolo možné vyriešiť tak, že toto konanie mohlo byť prerušené až do právoplatného skončenia obchodných sporov, jeho naliehavý právny záujem nemá nič spoločné s tým, koľko času má uplynúť od podania určovacej žaloby do skončenia konania o nej. Naliehavosť právneho záujmu žalobca odôvodnil tým, že potrebuje odstrániť svoju hmotnoprávnu neistotu a nastoliť jasný právny rámec vo vzťahu k žalovanému, a nie je podľa neho dôležité, kedy dôjde k odstráneniu tejto neistoty a ani to, či sa jej odstránenia domáha hneď, ako má na to dostatok informácií, alebo až s odstupom času. Skutočnosť, že žiadal konanie prerušiť, nemôže mať žiadny vplyv na posúdenie naliehavosti právneho záujmu v tomto spore. Navyše toto konanie navrhoval prerušiť aj preto, aby súd prvej inštancie vydal správny rozsudok a neposúdil si prejudiciálnu otázku (ne)platnosti rozhodnutí o zmene konateľov opačne, ako ju následne meritórne a záväzne posúdi súd v konaní o statuse konateľov. Za dôvodný mal žalobca predpoklad, že keď žalovaný zastáva názor, že pracovná zmluva je platná, zažaluje spoločnosť Carlton aj o zaplatenie zvyšku domnejšej mzdy a v predžalobnej výzve žalovaný poukázal aj na možnosť podania trestného oznámenia pre podozrenie zo spáchania trestného činu nevyplácania mzdy a odstúpeného, pričom posúdenie dôvodnosti trestného oznámenia by záviselo od posúdenia otázky, či je Pracovná zmluva (ne)platná, teda otázky, ktorá môže byť záväzne a meritórne vyriešená jedine v tomto spore. Žalobca má tiež dôvodnú obavu, že existuje reálna hrozba, že rovnako ako Sociálna poisťovňa, aj VŠZP začne voči spoločnosti Carlton na základe oznámenia žalovaného správne konať, v ktorom sa bude posudzovať, či v dôsledku uzavretia Pracovnej zmluvy vznikla spoločnosti Carlton povinnosť odvádzať za žalovaného odvody na zdravotné poistenie, v správnych konaniach môže byť žalobcovi uložená povinnosť odviezť za žalovaného poisťné a v súvislosti s domnelými nárokmi žalovaného bude vedené aj trestné konanie. Nejde teda iba o obavy hypotetické. Žalobca uviedol, že Sociálna poisťovňa v súčasnosti vedie správne konanie, v ktorom sa má posúdiť, či v dôsledku uzavretia pracovnej zmluvy mu vznikla povinnosť odvádzať za žalovaného odvody na sociálne poistenie, ktoré konanie bolo prerušené. Z rozhodnutia Sociálnej poisťovne o prerušení konania síce nevyplýva, ktoré skutočnosti majú byť zistené na to, aby mohla ďalej pokračovať v konaní, avšak mal za nepochybné, že otázkou, ktorá je podľa Sociálnej poisťovne sporná a ktorá musí byť vyriešená na to, aby mohla Sociálna poisťovňa v konaní meritórne rozhodnúť, je otázka, či je pracovná zmluva (ne)platná a práve od zodpovedania tejto otázky závisí to, či vznikli sociálne poistenie a jemu povinnosť odvádzať za žalovaného poisťné. Podľa žalobcu preto argument súdu prvej inštancie, že prerušenie konania pred Sociálnou poisťovňou neodôvodňuje jeho naliehavý právny záujem, je nedôvodný. Mal za to, že ak by súd jeho žalobe vyhovel, žalovaný by si rozmyslel, či podá žalobu o zaplatenie zvyšnej časti domnejšej mzdy alebo o splnenie iného domnelého nároku z pracovnej zmluvy. Meritórne rozhodnutie o jeho žalobe by vytvorilo pevný právny základ vzťahu

medzi žalobcom a žalovaným a bolo by účinnou prevenciou pred potencionálnymi ďalšími žalobami o splnenie jeho domnelých nárokov z pracovnej zmluvy.

13. Žalovaný vo svojom vyjadrení podanom prostredníctvom svojej právnej zástupkyne k odvolaniu žalobcu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Nestotožnil sa s tvrdeniami žalobcu v jeho odvolaní, ktoré považoval za účelové a stotožnil sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie. Poukázal na to, že žalobca sa vo svojom odvolaní opiera o judikatúru cudzieho štátu a cudzieho právneho poriadku a pod pojmom judikatúra mylne uvádza aj rozsudok Krajského súdu v Prešove, preto z uvedeného dôvodu by sa na jeho argumentáciu nemalo prihliadať. Navyše ide o rozhodnutia, ktoré sa líšia od daného prípadu a nie je možné v nich nájsť analógiu. Tiež poukázal na obsah pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ uvedené v rozhodnutí NS SR sp.zn. 3Cdo 6/2017 zo 6.3.2017, kde sa uvádza: „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, lebo jednotlivo doposiaľ nepublikované rozhodnutia a s prihliadnutím na čl. 3 CSP do pojmu ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu treba zahrnúť aj rozhodnutia Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne Súdneho dvora Európskej únie. Rozhodnutia súdov iných štátov a teda ani rozhodnutia ÚS SR a NS ČR pod tento pojem nespádajú. Žalovaný bol toho názoru, že neexistuje naliehavý právny záujem na žalobe podanej žalobcom, čo len podporila aj skutočnosť, že žalobca žiadal toto konanie prerušiť a sám ako dôvod uviedol iné súdne konanie iniciované žalovaným, v ktorom sa domáha zaplatenia mzdy. Uviedol, že tvrdenie žalobcu, že kladným výsledkom v tomto konaní pre neho odradí žalovaného od podávania ďalších žalôb, podľa neho neobstojí. Žalobu na vyplatenie svojej mzdy podal, a to v čase skoršom ako žalobca podal a inicioval toto konanie, takže žalobca o jeho žalobe vedel, pričom musel mať aj vedomosť, že v tomto konaní sa daná otázka bude riešiť. Napriek tomu sám inicioval toto konanie, a keďže sa v ňom nedomohol svojho predpokladaného výsledku, zrazu mu uvedené konanie nevyhovuje. Konštatoval, že žaloba podaná žalobcom v tomto konaní, je žalobou určovacou, pričom je povinnosťou žalobcu preukázať naliehavý právny záujem. Zotrvál na svojich vyjadreniach o absencii naliehavého právneho záujmu na strane žalobcu v tomto súdnom konaní, avšak z hľadiska hospodárnosti a princípu právnej istoty a ochrany je v záujme žalovaného, čo najskôr dospieť k rozhodnutiu v tejto veci, nakoľko ako zamestnanec je slabšou stranou a zákon mu priznáva zvýšenú ochranu.

14. Žalobca vo svojom vyjadrení podanom prostredníctvom svojho právneho zástupcu k vyjadreniu žalovaného zotrval na svojom odvolacom petíte a na svojom tvrdení, že zo súdnych rozhodnutí, na ktoré poukázal v odvolaní, je zrejmé, že spoločnosť Carlton má naliehavý právny záujem na určení, že práva žalovaného podľa pracovnej zmluvy tu nie sú (lebo pracovná zmluva je absolútne neplatná). Svoje odvolanie nezaložil výlučne na judikatúre súdov ČR, ale v odvolaní poukázal na viaceré rozhodnutia súdov SR, v ktorých sa riešila otázka naliehavého právneho záujmu a ktoré sú podľa neho aplikovateľné na daný prípad. Zopakoval poukaz na rozsudok NS ČR sp.zn. 21Cdo 3772/2014 k argumentu súdu prvej inštancie, že žaloba na plnenie má prednosť pred žalobou na určenie, nález ÚS ČR pod sp.zn. I.ÚS 1440/2014 reagujúc na argument súdu prvej inštancie, že právny záujem žalobcu v tomto spore údajne nemôže byť naliehavý, lebo žalobca navrhol prerušenie konania do skončenia konania o statuse spoločníka, rozsudok NS SR pod sp.zn. 6Cdo 392/2013 s reakciou na argument súdu prvej inštancie, že meritórne rozhodnutie v tomto spore údajne nemôže zabrániť žalovanému v podaní ďalších žalôb, lebo ide o jeho ústavné právo, nález ÚS SR sp.zn. II.ÚS 137/2018 a uznesenie NS SR sp.zn. 4Cdo 105/2013 s reakciou na argument súdu prvej inštancie, že Sociálna poisťovňa údajne nečaká na výsledok tohto sporu, lebo otázku (ne)platnosti pracovnej zmluvy si môže sama prejudiciálne posúdiť v správnom konaní, z čoho má byť tiež zrejmé, že žalobca nemá naliehavý právny záujem na podanej žalobe. Skutočnosť, že požiadal o prerušenie konania, podľa žalobcu neznamená, že jeho právny záujem na výsledku tohto konania nie je naliehavý. Uviedol, že žalovaný už navrhol rozšírenie žaloby o zaplatenie domnejšej mzdy a naďalej hrozí trestným konaním a existuje aj reálny predpoklad, že dôjde k vzniku ďalších sporov. Bol toho názoru, že závažné a meritórne vyriešenie otázky, či pracovný pomer medzi sporovými stranami vznikol alebo nie, môže predísť vzniku súdnych sporov so Sociálnou poisťovňou a zdravotnou poisťovňou. Nakoľko je daný jeho naliehavý právny záujem, mal za to, že je potrebné zaoberať sa aj meritom tohto sporu. Podľa neho medzi stranami sporu nie je sporné, že C. a T. pri uzatváraní pracovnej zmluvy nekonali ako zákonní alebo splnomocnení zástupcovia spoločnosti Carlton, boli konateľmi spoločnosti iba do 14.7.2017, kedy bolo rozhodnuté o zmene konateľov a ku dňu rozhodnutia o zmene konateľov bola jediným spoločníkom spoločnosti Carlton spoločnosť ADS, ktorá

mohla sama prijať rozhodnutia z dňa 14.7.2017, ktorými odvolala z funkcie konateľov C. a T. a do tejto funkcie vymenovala p. N. a Y.. Rozhodnutia zo dňa 14.7.2017, ktorými sa C. ako domnelý väčšinový spoločník spoločnosti Carlton pokúsil odvolať p. N. a p. Y. z funkcie konateľov a opätovne do tejto funkcie vymenovať seba a T., označil žalobca za neplatné. Konštatoval, že ak sa žalovaný na vlastné riziko rozhodol dôverovať tomu, že štatutárny orgán spoločnosti Carlton tvorili iné osoby, ako tie, ktoré boli zapísané a zverejnené ako konatelia v OR SR, musí znášať dôsledky tohto svojho rozhodnutia. Mal za to, že v danom prípade je potrebné dôsledne aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka (§ 27 ods. 3 a § 27 ods. 6) a nezaoberať sa skutočnosťou, ktorá je pre toto konanie absolútne nepodstatná, t.j. údajnou dobrou vierou žalovaného v to, že C.k a T. boli v čase uzatvárania Pracovnej zmluvy konateľmi spoločnosti Carlton.

15. Žalovaný vo svojom ďalšom vyjadrení podanom prostredníctvom jeho právnej zástupkyne poukázal na dehonestujúce vyjadrenia žalobcu a dal do pozornosti, že žalobca sa v celom svojom odvolaní opiera o judikatúru cudzieho štátu a cudzieho právneho poriadku, na ktorú nie je možné prihliadať. Ním uvedené rozhodnutia sa podstatne líšia od tohto prípadu a nie je možné v nich nájsť analógiu. Zotrval na svojom názore, že neexistuje naliehavý právny záujem na žalobe podanej žalobcom. Žaloba podaná žalobcom je žalobou určovacou, pričom je povinnosťou žalobcu preukázať naliehavý právny záujem, ktorý absentuje. Z hľadiska hospodárnosti a princípu právnej istoty a ochrany je v záujme žalovaného, čo najskôr dospieť k rozhodnutiu v tejto veci, nakoľko ako zamestnanec je slabšou stranou a zákon mu priznáva zvýšenú ochranu. Žalobcom žiadaný žalobný petit považoval žalovaný za nevykonateľný, nakoľko sa domáha určenia, že neexistujú len práva žalovaného, avšak práva a povinnosti žalobcu, prípadne povinnosti žalovaného nerieši vôbec. Súčasne uvádza, že tieto práva sa viažu k pracovnej zmluve a nie je mu zrejmé ako sa môže žalobca domáhať iba neexistencie práv žalovaného. Poukázal na obdobné konanie vedené na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 7Cpr 4/2018 vo veci žalobcu Filip Forró c/a Carlton Property, s.r.o. o zaplatenie 30 250 Eur, kde sa riešila rovnaká otázka vyplatenia mzdy a v ktorej veci súd dospel k záveru, že „ak by sa aj po rozhodnutí súdu o neplatnosti uznesenia o voľbe alebo vymenovaní člena štatutárneho orgánu Obchodný zákonník považoval voľbu alebo vymenovanie za neplatné od samého začiatku, čiže za situácie, že zákon považuje vymenovanie člena orgánu za neplatné od počiatku, právne úkony takéhoto subjektu v medziobdobí je potrebné posudzovať v prospech tretích osôb“. Z uvedeného dôvodu považoval úvahy žalobcu za irelevantné. Uviedol tiež, že v čase podpísania pracovnej zmluvy vedel o vydanom neodkladnom opatrení, ktoré potvrdzuje, že pán C. a pani T. konať mohli a jeho obsah poznal. Uvedené podľa neho potvrdzuje jeho dobromyseľnosť i dobromyseľnosť pána C. a pani T..

16. Žalobca vo svojom vyjadrení podanom prostredníctvom svojho právneho zástupcu k tomuto vyjadreniu žalovaného zotrval na svojom tvrdení, že v tomto spore je daný jeho naliehavý právny záujem, a to aj napriek tomu, že požiadal o prerušenie konania. Zopakoval, že určením, že práva žalovaného podľa pracovnej zmluvy tu nie sú, sa predíde vzniku ďalších právnych sporov. Mal za zrejmé, že meritórne rozhodnutie v tomto spore nemôže pôsobiť preventívne vo vzťahu k domnelým nárokom, ktoré si žalovaný už uplatnil, čo však neznamená, že žaloba je zbytočná. Naopak, z argumentov, ktoré uviedol, je zrejmé, že žalovaný si voči nemu môže kedykoľvek uplatniť aj ďalšie domnelé nároky vyplývajúce z pracovného pomeru a meritórnym rozhodnutím vydaným v tomto spore by sa týmto (budúcim) právnym sporom predišlo. Bol toho názoru, že určením, že práva žalovaného podľa pracovnej zmluvy tu nie sú, sa odstráni spornosť všetkých do úvahy prichádzajúcich nárokov vyplývajúcich z pracovného pomeru. K argumentácii žalovaného uviedol, že z ust. § 137 CSP jasne vyplýva, že žalobný návrh (petit) môže znieť výlučne na určenie, či tu právo je alebo nie je, čo znamená, že žalobca nemôže žiadať, aby súd meritórne rozhodol o povinnostiach žalovaného z tohto právneho vzťahu a už vôbec nie, aby sa zaoberal povinnosťami samotného žalobcu. Práva a povinnosti strán sporu vyplývajúce z pracovnej zmluvy sú vzájomne podmienené, lebo pracovná zmluva je synalagmatickým právnym vzťahom. K neodkladnému opatreniu uviedol, že toto nemohlo založiť a ani nezaložilo oprávnenia C. a T. konať v mene spoločnosti Carlton. Čo sa týka údajnej dobrej viery žalovaného v to, že C. a T. boli v čase podpisu pracovnej zmluvy konateľmi spoločnosti Carlton uviedol, že v žiadnom písomnom podaní žalovaného v prvoinštančnom konaní si žalovaný neuplatnil žiadne také skutkové tvrdenie, z ktorého by vyplývalo, že v čase podpisu pracovnej zmluvy poznal obsah neodkladného opatrenia nariadeného Okresným súdom Bratislava V. Toto tvrdenie žalovaného až v odvolacom konaní označil žalobca za neprípustnú novotu a ktoré svoje skutkové tvrdenie žalovaný ani nijako nepreukazuje. Keďže žalovaný uvedené skutkové tvrdenie v tomto spore riadne neuplatnil, nie je možné podľa neho súhlasiť ani s tvrdením, že práve na základe poznania obsahu neodkladného opatrenia bol žalovaný dobromyseľný v tom, že C.Í. a T. boli ako

konatelia spoločnosti Carlton oprávnení podpísať pracovnú zmluvu. Navyše túto jeho prípadnú dobrú vieru považoval žalobca pre toto konanie za absolútne irelevantnú. Uviedol, že zo znenia ust. § 27 ods. 3 a § 27 ods. 6 Obch. zák. jednoznačne vyplýva, že omyl tretej osoby, v tomto prípade žalovaného, v otázke, kto je konateľom obchodnej spoločnosti je relevantné iba vtedy, ak tento omyl vychádza z neaktuálnych údajov zapísaných a zverejnených o konateľoch obchodnej spoločnosti v OR SR a nie čohokoľvek iného. Iba v takom prípade je tretia osoba chránená, za predpokladu, že je dobromyseľná. Ak teda omyl žalovaného vyplýval z obsahu uvedeného neodkladného opatrenia, ktoré na rozdiel od zápisu zverejneného o konateľoch spoločnosti Carlton v OR SR nebolo účinné voči tretím osobám, takýto omyl je bez právneho významu. Voči žalovanému bol totiž, ako voči každej tretej osobe, účinný zápis o konateľoch spoločnosti Carlton zverejnený v OR SR, čo znamená, že pre žalovaného boli konateľmi spoločnosti Carlton p. N. a Y. a nie niekto iný. Mal za to, že ak sa žalovaný rozhodol na vlastné riziko uzatvoriť pracovnú zmluvu s niekým iným, pracovná zmluva by bola platná, iba ak by sa preukázalo, že tieto iné osoby (C., T.) boli v čase podpisu pracovnej zmluvy konateľmi spoločnosti Carlton, avšak ešte neboli zapísané a zverejnené ako konatelia v OR SR, k čomu nedošlo.

17. Žalovaný vo svojom vyjadrení podanom prostredníctvom svojej právnej zástupkyne k tomuto vyjadreniu žalobcu uviedol, že žalobca neuviedol vo vyjadrení žiadne nové skutočnosti. Zotrvával tiež na svojich predchádzajúcich vyjadreniach a konštatoval, že žalobca sa na jednej strane odvoláva na hospodárnosť a predchádzanie ďalším sporom, avšak pri formulovaní petitu už až takto hospodárne nemyslí a žiada riešiť iba neexistenciu práv zamestnanca, čo by vyvolávalo iba ďalšie spory. Je nepochybné, že ním naformulovaný petít je nevykonateľný a jeho opätovné právne úvahy, čo by z takéhoto petitu vyplývalo, sa ako obvykle priečia zákonu i súdnej praxi.

18. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací rozsudkom zo dňa 30. septembra 2020 č.k. 4CoPr 3/2020-449 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Skonštatoval, čo je podmienkou procesnej prípustnosti určovacej žaloby v zmysle § 137 písm. c/ CSP. Vyslovil, že súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru, že v danom prípade nebol daný/preukázaný naliehavý právny záujem na navrhovanom určení, ktorý by zodpovedal aspoň jednej uvedenej požiadavke ust. § 137 CSP a stotožnil sa aj s jeho odôvodnením (§ 387 ods. 2 CSP), pričom odvolacie námietky žalobcu nepovažoval za dôvodné. Na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia odvolací súd uviedol, že žalobca nepreukázal danosť naliehavého právneho záujmu na jeho určovacom žalobnom návrhu. Pokiaľ žalovaný už voči nemu podal žalobu o plnenie, v tomto konaní si súd ako predbežnú otázku vyrieši otázku platnosti pracovného pomeru medzi žalobcom a žalovaným, nevyhnutnú pre rozhodnutie o nároku žalovaného a tiež otázka, či pracovnú zmluvu so žalovaným uzavreli riadne a platne ustanovení konatelia žalobcu, sa rieši vo vyššie uvedených obchodných sporoch pred Okresným súdom Bratislava I, vo veciach sociálneho poistenia rozhoduje o právach a povinnostiach účastníkov právnych vzťahov sociálneho poistenia Sociálna poisťovňa, o prípadnom vzniku sociálneho poistenia a o poistnom v sporných prípadoch rozhoduje Sociálna poisťovňa, nie súd. Určovacou žalobou by žalobca nemohol dosiahnuť ani tú istotu, že žalovaný už proti nemu nebude podávať žaloby o zaplatenie mzdy za ďalšie mesiace. Určovacou žalobou môže byť určené len jestvovanie práva, prípadne právneho vzťahu, existujúceho ku dňu vyhlásenia rozsudku, obsahom žaloby nemôže byť určenie práva za dobu minulú a ani do budúcnosti (pozri rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 32/98, 2 Cdo 131/06). Napokon je prípustná len taká určovacia žaloba, ktorou sa vytvára právny základ pre právny vzťah strán sporu, a tým sa predíde prípadne ďalším žalobám. Nakoľko nevyhnutným predpokladom určovacej žaloby podľa § 137 CSP, je osvedčenie naliehavosti právneho záujmu žalobcu na takomto určení, vo veci prejednávanej nebolo možné žalobe vyhovieť, keďže žalobca tento nepreukázal. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, úspešnému v odvolacom konaní, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

19. Na dovolanie žalobcu Najvyšší súd SR (ako súd dovolací) uznesením zo dňa 13. decembra 2022 sp.zn. 7Cdo 188/2021 rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. septembra 2020 sp.zn. 4CoPr 3/2020 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, keď mal za to, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu neobsahuje náležité vysporiadanie sa so žalobcovou argumentáciou týkajúcou sa spochybnenia právneho posúdenia súdom prvej inštancie. Uviedol, že dovolateľ už v rámci odvolacieho konania poukázal na skutočnosti, ktoré namietal pred dovolacím súdom a to, že, naliehavý právny záujem existuje aj napriek tomu, že požadované určenie závisí od výsledku iných konaní, že návrh na

prerušenie konania neznamenal, že žalobca nemal v tomto spore naliehavý právny záujem, že správne konanie vedené zo strany Sociálnej poisťovne bolo prerušené z dôvodu pochybností o (ne)platnosti pracovnej zmluvy, že meritórne rozhodnutie o žalobe mohlo odradiť žalovaného od toho, aby podal ďalšie žaloby voči žalobcovi o splnenie povinnosti, ako aj na judikatúru v rámci preukázania naliehavého právneho záujmu. Avšak odvolací súd sa podľa neho v danom prípade nedostatočným spôsobom vysporiadal s jeho argumentáciou, keď len skonštatoval, že jeho odvolacie námietky nepovažoval za dôvodné. Odvolací súd sa podľa dovolacieho súdu napriek príkazu uvedenému v ust. § 387 ods. 3 CSP nevysporiadal dostatočným spôsobom s tvrdeniami uvedenými dovolateľom v odôvodnení napadnutého rozsudku a posúdenie veci odvolacím súdom sa neodrazilo v jasnom a zrozumiteľnom zodpovedaní všetkých právnych a skutkovo relevantných otázok. Mal za to, že tento nedostatok odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu v otázke odvolacej argumentácie dovolateľa mal za následok, že napadnuté rozhodnutie nespĺňa požiadavky stanovené v ust. § 387 ods. 2a 3 CSP na riadne odôvodnenie rozsudku.

20. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) a vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, ktorý nebolo potrebné doplniť, ani zopakovať (§ 385 CSP) opätovne prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania a vo veci rozhodol postupom podľa § 378 ods. 1 CSP v spojení s § 219 ods. 3 CSP, keď dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

21. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

22. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP).

23. Odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 CSP).

24. Súd prvej inštancie sa správne pri svojom rozhodovaní zaoberal predovšetkým otázkou naliehavosti právneho záujmu a dospel k správne právne záveru o jeho nedostatku a svoje rozhodnutie aj náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP odôvodnil, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia sa vysporiadal aj s podstatnými vyjadreniami strán (§ 387 ods. 3 prvá veta CSP), s ktorým odôvodnením sa aj odvolací súd stotožnil (§ 387 ods. 2 CSP) a navyše sa vysporiadal s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní žalobcu (§ 387 ods. 3 druhá veta).

25. Podľa § 137 CSP žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o

a/ splnení povinnosti,

b/ nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu,

c/ určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo

d/ určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

26. Podmienkou procesnej prípustnosti určovacej žaloby je podľa § 137 písm. c/ CSP (predtým § 80 písm. c/ OSP) právny záujem na požadovanom určení, na skúmaní ktorej založil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie. Právny záujem procesnej prípustnosti určovacej žaloby v zmysle § 137 písm. c) CSP (§ 80 písm. c/ OSP), musí byť naliehavý. Pri skúmaní existencie naliehavého právneho záujmu ide o posúdenie, či podaná žaloba je vhodný (účinný a správne zvolený) procesný nástroj ochrany práva žalobcu, či sa ňou môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva a či snáď len zbytočne nevyvoláva konanie, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať iné (ďalšie) súdne konanie alebo konania. Naliehavý právny záujem je spravidla daný v prípade, ak by bez tohto určenia bolo právo žalobcu ohrozené alebo ak by sa bez tohto určenia stalo jeho právne postavenie neistým. Za nedovolenú možno považovať určovaciu žalobu, pokiaľ neslúži potrebám praktického života, ale len k zbytočnému rozmnožovaniu sporov; ak však určovacia žaloba vytvára pevný právny základ pre právny vzťah strán sporu, je prípustná aj napriek tomu, že je možná (prípadne) aj iná žaloba (pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 40/1996). Procesná povinnosť preukázať, že v čase rozhodovania súdu je naliehavý právny záujem na určení právneho vzťahu alebo práva, zaťažuje toho, kto sa tohto určenia domáha (žalobcu). Pokiaľ chce žalobca osvedčiť svoj naliehavý právny záujem, musí na jednej strane poukázať na určité skutkové okolnosti prejednávanej veci vedúce k sporu medzi stranami a k potrebe určiť súdom, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, na druhej strane vysvetliť, že práve podaná žaloba je procesne vhodným nástrojom, ktorý tento spor rieši (odstraňuje neistotu vzťahu sporových strán alebo vytvára pevný základ pre jeho usporiadanie). Rešpektujúc zásadu hospodárnosti konania sa súd musí zaoberať otázkou existencie naliehavého právneho záujmu na určovacej žalobe už po začatí konania, pričom naliehavý právny záujem na požadovanom určení musí byť daný aj v čase rozhodovania (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Cdo/264/2007, 5Cdo/31/2011, 4Cdo/111/2008). Určovacou žalobou môže byť určené len jestvovanie práva, prípadne právneho vzťahu, existujúceho ku dňu vyhlásenia rozsudku, obsahom žaloby nemôže byť určenie práva za dobu minulú a ani do budúcnosti (pozri rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 32/98, 2 Cdo 131/06). Napokon je prípustná len taká určovacia žaloba, ktorou sa vytvára právny základ pre právny vzťah strán sporu a tým sa predíde prípadne ďalším žalobám. O takýto prípad však v danej veci nejde.

27. Žalobca sa svojou žalobou s upraveným petitom domáhal určenia, že tu nie sú práva žalovaného ako zamestnanca voči žalobcovi ako zamestnávateľovi na to, aby žalobca odviezol za žalovaného poisťné do Sociálnej poisťovne a Zdravotnej poisťovne, ktoré by žalobca ako zamestnávateľ bol povinný za žalovaného ako zamestnanca odviezť, ak by od 25.9.2017 do 25.9.2018 existoval pracovný pomer žalovaného so žalobcom na základe pracovnej zmluvy uzatvorenej dňa 25.9.2017 a určenia, že tu nie sú akékoľvek iné práva žalovaného ako zamestnanca voči žalobcovi ako zamestnávateľovi, ktoré by žalovaný voči žalobcovi mal. Ak by od 25.9.2017 do 25.9.2018 existoval pracovný pomer žalovaného so žalobcom na základe pracovnej zmluvy uzatvorenej dňa 25.9.2017 a tiež určenia, že tu nie sú ani akékoľvek iné práva žalovaného ako zamestnanca voči zamestnávateľovi, ktoré by žalovaný voči žalobcovi mal, ak by od 25.9.2017 do 25.9.2018 existoval pracovný pomer žalovaného so žalobcom na základe pracovnej zmluvy uzavretej dňa 25.9.2017, ktorú zmenu petitu súd prvej inštancie uznesením na pojednávaní dňa 4.6.2019 pripustil.

28. Súd prvej inštancie dospel k správneému záveru, že v danom prípade nebol daný/preukázaný naliehavý právny záujem na navrhovanom určení, ktorý by zodpovedal aspoň jednej uvedenej požiadavke ust. § 137 CSP a odvolací súd sa stotožnil aj s jeho odôvodnením (§ 387 ods. 2 CSP), pričom odvolacie námietky žalobcu nepovažoval za dôvodné. Na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia odvolací súd uvádza, že žalobca nepreukázal danosť naliehavého právneho záujmu na jeho určovacom žalobnom návrhu. Pokiaľ žalovaný už voči nemu podal žalobu o plnenie, v tomto konaní si súd ako predbežnú otázku vyrieši otázku platnosti pracovného pomeru medzi žalobcom a žalovaným, nevyhnutnú pre rozhodnutie o nároku žalovaného a tiež otázka, či pracovnú zmluvu so žalovaným uzavreli riadne a platne ustanovení konatelia žalobcu, sa rieši vo vyššie uvedených obchodných sporoch pred Okresným súdom Bratislava I, vo veciach sociálneho poistenia rozhoduje o právach a povinnostiach účastníkov právnych vzťahov sociálneho poistenia Sociálna poisťovňa, o prípadnom vzniku sociálneho poistenia a o poistnom v sporných prípadoch rozhoduje Sociálna poisťovňa, nie súd.

29. Odvolací súd sa tiež vysporiadal s podstatnými tvrdeniami žalobcu v jeho odvolaní v zmysle § 387 ods. 3 CSP.

Žalobca predovšetkým namietal, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je nedostatočne odôvodnený a nepresvedčivý. Uviedol, že súd prvej inštancie prepojil výslovne s otázkou naliehavého právneho záujmu iba jediný z argumentov - v bode 22 - že jeho záujem nebol naliehavý, lebo navrhol, aby toto konanie bolo prerušené až do skončenia konania o statuse spoločníka a že pri ostatných argumentoch nebola zrejmalá spojitosť s otázkou naliehavého právneho záujmu a túto si musel len domyslieť a mal reálny problém sa brániť voči rozsudku. Následne žalobca v rozpore s vyššie uvedenou odvolacou námietkou uviedol, že, netvrdí, že rozsudok je odôvodnený až tak zle, že by tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, že nenamietava vadu podľa § 365 ods. 1 písm.b/ CSP, z jeho odôvodnenia pochopil, že súd prvej inštancie zamietol jeho žalobu pre údajný nedostatok naliehavého právneho záujmu a že na nedostatočné odôvodnenie rozsudku poukazuje preto, lebo právny záver súdu prvej inštancie o údajnom nedostatku naliehavého právneho záujmu je podľa neho nesprávny a nepresvedčivo vyargumentovaný.

Túto odvoláciu námietku nepovažoval odvolací súd za dôvodnú, nakoľko napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je dostatočne a presvedčivo odôvodnený ohľadom zamietnutia žaloby žalobcu pre nedostatok naliehavého právneho záujmu a navyše sám žalobca si vyššie uvedeným odporuje a aj v bode III. odvolania uvádza, že sa „následne bude venovať jednotlivým argumentom, na základe ktorých súd prvej inštancie odôvodnil svoj záver o nedostatku naliehavého právneho záujmu a tieto postupne vyvráti“, takže aj tu ide o rozpor s jeho tvrdením, že súd prvej inštancie prepojil s otázkou naliehavého právneho záujmu iba jediný z argumentov v bode 22, že jeho záujem nebol naliehavý, lebo navrhol, aby toto konanie bolo prerušené až do skončenia konania o statuse spoločníka. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov.

Nesprávne právne posúdenie otázky naliehavého právneho záujmu v tomto spore vyvodzoval žalobca aj z rozsudku NS ČR sp.zn. 21 Cdo 3772/2014 a uznesenia KS PO sp.zn. 7CoPr 3/2017. Najvyšší súd ČR v rozhodnutí sp.zn. 21Cdo 3772/2014 riešil podľa žalobcu takmer totožnú situáciu, keď „domnelý zamestnanec najskôr zažaloval domnelého zamestnávateľa o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a následne domnelý zamestnávateľ podal voči domnelému zamestnancovi vzájomnú žalobu o určenie, že medzi nimi nikdy neexistoval pracovný pomer, lebo pracovná zmluva je absolútne neplatná“.

K poukazu žalobcu na tento rozsudok odvolací súd uvádza, že nejde o totožnú situáciu, ale o iný predmet konania (neplatnosť skončenia pracovného pomeru) a v ním uvedenom konaní išlo o podanie vzájomnej žaloby, a nie o samostatnú určovaciu žalobu ako v predmetnom konaní podanú žalobcom, a žalovaný podal voči nemu žalobu o plnenie. Čo sa týka poukazu žalobcu na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 7CoPr 3/2017, v ktorom uznesení mal tento súd konštatovať, že určovacia žaloba bola jedinou možnosťou, aby odradila zamestnanca od toho, aby si u neho uplatňoval svoje (neexistujúce) práva, v predmetnom konaní už bola zo strany žalovaného podaná žaloba o plnenie a tiež uznesenie Krajského súdu v Prešove nie je judikátom. Pokiaľ žalobca poukázal na nález ÚS ČR sp.zn. I.ÚS 1440/2014, kde v uvedenom konaní záujemcovia zo sprostredkovateľskej zmluvy mali žiadať o určenie neplatnosti tejto zmluvy, lebo sa mali obávať, že ich sprostredkovateľ bude žalovať o zaplatenie nárokov, ktoré z tejto zmluvy vyplývali, v predmetnej veci už žalovaným bola podaná žaloba o plnenie.

Žalobca má za to, že judikatúra o tom, že žaloba na plnenie má prednosť pred žalobou o určenie, je v danom prípade nepoužiteľná, nakoľko v danom spore sa má záväzne posúdiť otázka (ne)platnosti pracovnej zmluvy, je jedinou možnosťou žalobcu ako preventívne zabrániť žalovanému, aby podával ďalšie žaloby o plnenie (napr. o zaplatenie domnejšej mzdy za zvyšné mesiace domnelého pracovného pomeru) a aby inicioval voči nemu správne, či dokonca trestné konania a bol toho názoru, že meritórne rozhodnutie o jeho žalobe by vytvorilo pevný právny základ vzťahu medzi žalobcom a žalovaným a bolo by účinnou prevenciou pred potencionálnymi ďalšími žalobami o splnenie jeho domnelých nárokov z pracovnej zmluvy. Žalovaný však už voči žalobcovi podal žalobu o plnenie, v ktorom konaní sa rieši prejudiciálne aj otázka určenia, či právo na plnenie z predmetnej pracovnej zmluvy žalobca má. Určovacou žalobou by žalobca nemohol dosiahnuť ani tú istotu, že žalovaný už proti nemu nebude podávať žaloby o zaplatenie mzdy za ďalšie mesiace a pokiaľ mal za to, že ak by súd jeho žalobe vyhovel, žalovaný by si rozmyslel, či podá žalobu o zaplatenie zvyšnej časti domnejšej mzdy alebo o splnenie iného domnelého nároku z pracovnej zmluvy, žalovaný už podaním došlým na Okresný súd Bratislava III dňa 31.1.2020 žalobu o náhradu mzdy na základe spornej pracovnej zmluvy rozšíril, čo žalobca aj sám vo svojej replike konštatoval. Nie je tiež namieste argumentácia žalobcu, že ním podaná žaloba na určenie by pôsobila preventívne voči iniciovaniu žalobcom správnych či trestných konaní.

Odvolací súd sa pritom stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že určovací petit žalobcu, že tu nie sú práva žalovaného ako zamestnanca voči žalobcovi ako zamestnávateľovi na to, aby žalobca odviezol za žalovaného poisťné do Sociálnej poisťovne a zdravotnej poisťovne, ktoré by žalobca ako zamestnávateľ bol povinný za žalovaného ako zamestnanca odvieť, je procesne neprípustným petitom, takéto rozhodovanie spadá len do kompetencie Sociálnej poisťovne a Zdravotnej poisťovne, nie súdu. Sám žalobca v odvolaní uviedol, že Sociálna poisťovňa už vedie správne konanie, v ktorom sa má posúdiť, či v dôsledku uzavretia Pracovnej zmluvy vznikla žalobcovi povinnosť odvádzať za žalovaného odvody na sociálne poistenie. Nie je dôvodná odvolacia námietka žalobcu, že (ne)existencia tejto povinnosti závisí pod posúdenia otázky, či je Pracovná zmluva (ne)platná, ktorá môže byť záväzne a meritórne vyriešená jedine v tomto spore. Žalobca tiež v odvolaní konštatoval, že Sociálna poisťovňa toto konanie prerušila z dôvodu, že „boli zistené skutočnosti, ktoré je potrebné pred vydaním rozhodnutia objasniť a ktoré môžu mať vplyv“ na výsledok tohto správneho konania. Neopodstatnenou je domnienka žalobcu, že súd prvej inštancie chcel zrejme povedať, že skutočnosť, že Sociálna poisťovňa konanie prerušila, podľa neho neodôvodňuje naliehavý právny záujem žalobcu na podanej žalobe. Nedôvodná

je aj námietka žalobcu o skutkovom závere súdu prvej inštancie, že Sociálna poisťovňa nepretrúšila konanie kvôli tomu, že prebieha tento spor, ktorý považoval za nesprávny. Z rozhodnutia takýto záver nevyplýva.

Pokiaľ ide o argumentáciu žalobcu, že záver o prednosti žaloby na plnenie neplatí absolútne ani v situácii, ak má žalobca na výber, pričom poukázal na rozhodnutie NS SR sp.zn. 9Cdo 392/2013, v ktorom konaní sa mal žalobca ako obchodný zástupca domáhať určenia neplatnosti odstúpenia od zmluvy o obchodnom zastúpení, aby sa ujasnilo, či medzi ním a zastúpeným existuje zmluvný vzťah, aby vedel, či môže voči zastúpenému uplatňovať rôzne nároky, ktoré mu z tohto vzťahu vyplývajú, a najvyšší súd vyvodil záver, že aj keď mal obchodný zástupca k dispozícii žalobu o plnenie, mal naliehavý právny záujem aj na určovacej žalobe, keď meritórnym preskúmaním určovacej žaloby sa vytvorí pevný právny základ pre riešenie akýchkoľvek budúcich sporov o zaplatenie nárokov zo zmluvy, ako už bolo vyššie uvedené, v danom prípade už žalovaný podal žalobu o plnenie, v ktorom konaní súd rieši ako predbežnú otázku, či tu právo z pracovnej zmluvy je alebo nie je. Ak žalobca poukazuje na to, že on nemá možnosť výberu ohľadom voľby žaloby na plnenie pred žalobou o určenie, žalobcovi nič nebránilo v konaní o plnenie podať napr. vzájomnú určovaciu žalobu.

Žalobca konštatoval, že na Okresnom súde Bratislava I sú vedené konania, v ktorých sa preskumáva platnosť 1/ rozhodnutia zo dňa 21.6.2017, ktorým malo dôjsť k zvýšeniu základného imania spoločnosti Carlton a v dôsledku ktorého sa mal stať majoritným spoločníkom C. (konanie o statuse spoločníka) a 2/ rozhodnutí o zmene konateľov, ktorými malo dôjsť k odvolaniu pánov N. a Y. z funkcie konateľov spoločnosti Carlton a k ustanoveniu C. a T.j do tejto funkcie (konanie o statuse konateľov). Z bodu 21 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyvodil, že podľa súdu prvej inštancie by až do právoplatného skončenia obchodných sporov nebolo možné meritórne rozhodnúť predmetný spor (nebolo by možné posúdiť otázku neplatnosti Pracovnej zmluvy) a že podľa súdu prvej inštancie nemôže mať žalobca naliehavý právny záujem na žalobe, pokiaľ ešte prebiehajú obchodné spory, s ktorým argumentom nesúhlasil.

V bode 21. odôvodnenia napadnutého rozsudku súd prvej inštancie konštatuje, že „otázka, či pracovnú zmluvu so žalovaným uzavreli riadne a platne ustanovení konatelia žalobcu, sa rieši vo vyššie uvedených obchodných sporoch pred Okresným súdom Bratislava I a bez jej zodpovedania zrejme nebude možné rozhodnúť ani spor o zaplatenie mzdy. Otázka prípadnej dobromyseľnosti žalovaného bude ďalšou dôležitou otázkou, ktorá bude relevantná v spore o zaplatenie mzdy“. Súd prvej inštancie sa tak nevyjadril, ako argumentuje žalobca, teda, že mal uviesť, že žalobca nemôže mať naliehavý právny záujem na žalobe, pokiaľ ešte prebiehajú obchodné spory, s ktorým argumentom nesúhlasil.

Žalobca namietal, že fakt, že žiadal toto konanie prerušiť, neznamena, že žalobca nemá na jeho výsledku naliehavý právny záujem, pretože súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku uviedol, že žalobca navrhoval predmetné konanie prerušiť až do právoplatného skončenia konaní sp.zn. 28Cb 150/2017 a 33 Exre 450/2017, čo podľa neho tiež svedčí o tom, že právny záujem na navrhovanom určení nemôže byť naliehavý. Odvolací súd k tomu uvádza, že právny záujem musí byť naliehavý v tom zmysle, že navrhovateľ v danom právnom vzťahu môže navrhovaným určením dosiahnuť odstránenie spornosti a ochranu svojich práv a oprávnených záujmov. Naliehavý právny záujem sa viaže na konkrétny určovací petit (to, čoho sa navrhovateľ v konaní domáha) a súvisí s vyriešením otázky, či sa návrhom na začatie konania s daným petitom môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva alebo právnej neistoty. Nemyslí sa tým, že nejde o naliehavý právny záujem na určovacej žalobe, ak by bolo žalobcom navrhované následne aj prerušenie konania. V rozpore s tvrdením žalobcu o naliehavosti predmetnej určovacej žaloby je argumentácia žalobcu, že situácia, že aktuálne prebiehajú obchodné spory, ktorých výsledok ovplyvní výsledok tohto konania, by bolo možné vyriešiť tak, že toto konanie mohlo byť prerušené až do právoplatného skončenia obchodných sporov a že toto konanie navrhoval prerušiť aj preto, aby súd prvej inštancie vydal správny rozsudok a neposúdil si prejudiciálnu otázku (ne)platnosti rozhodnutí o zmene konateľov opačne, ako ju následne meritórne a záväzne posúdi súd v konaní o statuse konateľov.

K odvolacej námietke žalobcu, že hrozba, že žalovaný bude iniciovať ďalšie konania, je reálna, nestotožňujúc sa s argumentom súdu prvej inštancie, že nič nenasvedčuje tomu, že by sa žalovaný chcel voči žalobcovi domáhať ďalších svojich domnelých práv z pracovnej zmluvy a že úlohou určovacej žaloby nie je predchádzať čisto hypotetickým sporom, odvolací súd uvádza, že určovacou žalobou môže byť určené len jestvovanie práva, prípadne právneho vzťahu, existujúceho ku dňu vyhlásenia rozsudku, obsahom žaloby nemôže byť určenie práva za dobu minulú a ani do budúcnosti (pozri rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 32/98, 2 Cdo 131/06).

K žalobcom uvádzanej hrozbe, že Sociálna poisťovňa a VŠZP začne voči nemu na základe oznámenia žalovaného správne konanie, v ktorom sa bude posudzovať, či v dôsledku uzavretia Pracovnej zmluvy vznikla spoločnosti Carlton povinnosť odvádzať za žalovaného odvody na zdravotné poistenie a môže

mu byť uložená povinnosť odvieť za žalovaného poistné, odvolací súd uvádza, že v konaní bolo preukázané, že Sociálna poisťovňa konanie vo veci vzniku sociálneho poistenia žalovaného na základe pracovnej zmluvy zo dňa 25.9.2017 prerušila rozhodnutím zo dňa 10.1.2018, a to až do presného a úplného zistenia skutkového stavu. Rozhodnutie poisťovňa odôvodnila tým, že v rámci konania boli zistené skutočnosti, ktoré je potrebné pred vydaním rozhodnutia vo veci vzniku sociálneho poistenia objasniť a ktoré môžu mať vplyv na posúdenie oprávnenosti žiadosti zamestnanca.

30. Nakoľko nevyhnutným predpokladom určovacej žaloby podľa § 137 CSP je osvedčenie naliehavosti právneho záujmu žalobcu na takomto určení, vo veci prejednávanej nebolo možné žalobe vyhovieť, keďže žalobca tento nepreukázal. Preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

31. O nároku na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a § 453 ods. 3 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, úspešnému v odvolacom konaní, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v plnom rozsahu.

32. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 2 CSP nie je prípustné v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP.